Ved Arnen.

Den blege Ridder.

Af Adam Oehlenschläger.

(Fortsat.)

Ridder Aage havde tilbragt den Pønneste Aften hos sin Fæstemø; nu red han langsomt hjem og overvejede det store Lykkestifte, som han ikke selv ret kunde fatte.

Først da han nærmede sig Snedkerhuset, faldt det ham ind, at de fattiges Beboeres Skæbne var højst forskellig fra hans. Deres eneste Søn Sivald, der var forlovet med Elses Terne, laa i en hidsig Feber, og man tvivlede om hans Liv. Da Ridderen nærmede sig Hytten, hørte han, at man græd højt derinde

„Ak, han er vist død!" tænkte han. „Hvor selsomt er Menneskets Liv! hvor omskifteligt! Da jeg var ulykkelig, var de lykkelige; nu da jeg nyder den højeste Lykfalighed, fortvivler de."

Da han aabnede Hyttedøren, saa han Fader, Moder og Brud anstrenge sig for at bringe den rasende syge i Seng igen. Han stod med et Lys i Haanden, med glødende Ansigt og søgte med Kæmpekræfter, som Raseriet gav ham, at vriste sig ud af deres Arme.

„Nej han skal brænde!" raabte den Syge opbragt, „jeg kan ikke udstaa det afskyeligt venlige Ansigt med den lurende, truende Mine."

„Min stakkels Søn raser," raabte Faderen, „hjælp mig, Hr. Ridder! at faa ham i Seng igen. Eders Billede derinde, Manden i den hvide Kappe med det røde Kors, har bestandig svævet ham for Øjne. Det drev ham tilsidst ud af Sengen; han greb Lyset paa Bordet, da han var alene et Øjeblik, og havde allerede tændt Ild i Tavlen, inden nogen af os vidste deraf. Jeg haaber, Ilden er slukt."

Ridderen aabnede Døren og fandt sit Kammer fuldt af Røg. Molays Billede stod i lys Lue; midt i Flammen stirrede endnu Stormesterens Øje med den forunderlig blide Trusel paa Aage — og blev pludselig fortæret af Ilden. Aage løb i Køkkenet, hentede Vand og slukkede Ilden, som truede med at opbrænde Huset. Imidlertid havde man bragt den syge i Seng, og han faldt i en dyb, dødlignende Slummer.

— — —

Den blege Ridders Stue var igen tryddelig, kun Sengen med den døde Snedkersøns Lig stod der. Ridder Aage havde forladt Hytten, betalt sin Leje og boede nu i en Sidebygning af Borgen hos sin stønne Brud.

Den gamle Snedker stod alene i sit Værksted og tømrede sin Søns Ligkiste af Bøgetræ.

„Du kære Træ!" sagde han; „Du stod derude paa Højen. Hvor tidt har jeg som Barn leget under Dig og siddet med min Moder i din Skygge. Paa min Bryllupsdag var jeg der ogsaa, og tidt har jeg baaret min eneste Dreng paa Armen hen under Dig. Jeg haabede, at hans Børn ogsaa en Gang skulde lege under Dig og være lykkelige; jeg vilde fejre hans Bryllup under din Top. Lynilden slog ned i Dig paa samme Dag, den slog ned i Kirken. Nu købte jeg Dig, da du var savet fra d' Rod, og vilde tømre min Søns Brudeseng af dine Lilier. Det var taabeligt! Det Træ, hvori Lynilden slaar ned, er et ulykkeligt Træ. — Men til Ligkiste kan du være god nok."

— — —

Ridder Aage sad paa Borgen hos sin Else i Kærlighedens fortrolige Samtale. Hun vilde lege med den gyldne Bodike, som han bar paa Brystet, og lukke den op; men han vilde ikke tillade det. Alt som han vægrede sig, fik hun større Lyst og sagde endelig halvt vred: naar hun ikke maatte se Billedet, saa vilde hun heller ikke elske ham mere.

Gamle Karen kom just ind med en dejlig Kage.

„Kives I alt, Børn?" raabte hun lænde.

Garanteret Kur for Hæmorrhoider.
Kløende, indvendinge, blødende eller fremstudte. Pengene tilbage fra Apotheker, hvis Pazo Ointment ikke kurerer i 6 til 14 Dage. 50c.

FRIT. Vi sender frit en Prøve af Dr. Parks Skin Cure, som helbreder det allerværste Tilfælde af Hudsyge. Forlang ogsaa vor Liste over Skandinavisk Medicin og Stevensons Medicaner. Agenter ønskes.
STEVENSONS APOTHEK
208 Riverside Av „ Minneapolis, Minn.

„Han vil ikke lade mig se Billedet," svarede Else.

„Deri gør han meget ilde, det er dog saa dejligt malet og saa ligt," svarede gamle Karen; „kun skulde Dødsdolken hellere været den lille hedenske Gud Amors Kærlighedspil, som Minnesangerne plejer at synge. — Men jeg maa dog se Billedet, Hr. Ridder?" vedblev hun, idet hun gav Aage et hemmeligt Vink.

„Ja," svarede han, „I er en gammel sindig Kvinde, Indbildningen fylder ikke Eders Hjerne med forgelige Billeder. Der har I det!"

„Og nu skal ingen af Jer faa det igen!" raabte hun og løb ud.

Else, som havde sat sig i Hovedet at maatte have Billedet, løb efter hende og vilde snappe hende det ud af Haanden, men gamle Karen, der slet ikke kunde tillade det, fordi hun alt i den Anledning havde vaaget een søvnløs Nat med Else, betænkte sig ikke længe men kastede Billedet ud af Vinduet i Dammen.

„Det var slet gjort af Dig!" raabte Else fortørnet og græd af Vrede.

Herved opstod en Tavshed og Forstemthed, der snart blev afbrudt af en virkelig ulykkelig høj Klage.

Inger, den afdøde Ynglings forlovede Brud, nærmede sig med Hylen og Hulken. Hun gentog, at det vilde trøste hende, hvis hendes Bejler lig en fornem Ridder kunde blive begravet i Kirken i Stedet for paa Kirkegaarden. Han havde været Stenhugger og forfærdiget mange Ligstene for adelige Herrer og Fruer; nogle tilhugne Sandstene stod endnu i Skuret. Naar han nu blev begravet i Kirken, og der blev lagt en smuk Sten over hans Grav, saa kunde hun sidde der og se paa Ligstenen, medens der blev prædiket, og alle Litanier og Messer, der lød over hans Grav, vilde vorde ham til Sjælemesser.

Else og Aage fandt dette Ønske saa naturligt, at de straks lovede at opfylde det.

Aage gik selv i den Anledning følgende Dag til Prioren for Klosteret. Da han kom tilbage til Else, sagde han:

„Hvor selsomt træffer det sig! Jeg kan gøre denne døde Ungersvend en Gave med den eneste Grundejendom, jeg har i Danmark, uden at jeg selv vidste det. Da min salig Fader blev begravet, købte hans Ven Mester Hans for hans ringe Efterladenskab saa stor en Plads i St. Birgittes Kapel, at der endnu er Rum til et Lig. Den skal stakkels Inger have til sin Fæstemand."

Det var ikke efter Elses Sind, at et fremmed Lig skulde ligge ved Siden af Aages Fader; men hun fandt sig deri.

— — —

Næste Dag kom Rane for at lytønske de Forlovede.

„God Aften!"

„God Aften, Ridder! Jeg haabede næppe at se Eder i Dag."

„Hvorfor?"

„Det regner jo stærkt."

„Ja, det regner."

„Saa er I bleven vaad."

„Ja, jeg er vaad."

„Vil I have nogle tørre Klæder af mine?"

„Nej, Tak!"

Her opstod en kort Tavshed. Endelig sagde Rane:

„Det er sandt! — er det sandt?"

„Ja, det er!" svarede Else.

„Altsaa forlovet med Ridderen?"

„Ja, gode Ven!"

„Til Lykke!"

„Vi takker! sagde Aage."

Nu opstod der en endnu længere Tavshed, og Else sagde endelig:

„Hvad nyt? I har jo været i Roskilde."

„Ja!"

„Har I talt med Kongen?"

„Ja!"

„Var han naadig?"

„Ja!"

„Var der Fremmede?"

„Ja!"

„Hvilke?"

„Franskmænd."

„Hvad for Franskmænd?"

„Kongen af Frankrigs Sendebud."

„Og hvad havde de at sige Dankongen?" spurgte Aage.

„At Tempelherrernes Stormester og mange andre Tempelherrer er dømte som Gudsbespottere og Troldmænd og levende brændte paa en Ø i Seinefloden."

„Guds Blod! Det er umuligt!" raabte Aage. „De stibbrudne Søfolk har jo bragt en ganske modsat Efterretning."

„En Skipperløgn!" svarede Rane. „Jeg har hørt det af Legatens egen Mund. Molay har ellers været ganske uskyldig; hvorfor han ogsaa skal have indstævnet sine Mordere, Paven og Kongen, inden Aaret er omme for Guds Domstol. Paven er allerede død, og med Philip er det vel ogsaa snart forbi; thi han er bleven ganske mager og bleg, skælver over alle Lemmer, kan hverken spise, drikke eller sove; og sender Bud omkring til alle Konger for at undskylde sig; kun formaar han det ikke for sin egen onde Samvittighed."

„God Nat, Else!" hvislede Ridder Aage, idet han rakte hende en kold Dødningehaand.

Det var blevet saa mørkt i Hallen, at hun ikke kunde se andet end den sorte Skikkelse, der stod foran sig som en Skygge.

„Aage, for Jesu Skyld, bliv her!" raabte Else ængstelig.

„Jeg kan ikke. God Nat, god Nat!" raabte han og forsvandt.

— — —

Den gamle Snedker sad ved Midnat og vaagede over sin Søns Lig i Aages forrige Værelse. Liget laa klædt i Kisten; to Tællelys brændte ved Hovedet af den døde paa høje Træstager, som Faderen havde skaaret og overstrøget med Kønrøg. Den af Kummer, Arbejde og Nattevaagen dybt nedbøjede Gubbe sad som et Stenbillede, støttede Kinden til Haanden, Albuen til Knæet og stirrede mod Jorden.

Aage traadte ind.

Faderen saa i Vejret, og da han blev Ridderen var, stod han op, gik ham sagte i Møde, som om han ikke vilde vække den døde, og sagde med dæmpet Røst:

„Ak, Hr. Ridder! Kommer I saa silde i Nat for at se min stakkels Søn? Jeg takker Eder, at I har føjet hans arme Brud i at faa ham nedlagt i Kirken."

„Hvordan befinder sig Eders Hustru og Svigerdatter?" spurgte Ridderen.

„De vilde ogsaa vaage," svarede Gubben; „men de udmattede Kræfter fordrede deres Ret, de er falden i Søvn derinde."

„Og I, gamle Mand, behøver ogsaa Hvile. Jeg kan dog ikke sove i Nat; hvis Eder saa tykkes, vil jeg afløse Jer."

„Ak, kære Hr. Ridder! det er for meget."

„Gak ind og læg Jer til Ro; henimod Morgen vil jeg kalde paa Eder og tage Afsted; thi der forestaar mig en lang Rejse."

„Forlader I Eders stønne Fæstemø?"

„Nej, jeg forlader hende ikke," sagde Ridderen; „spørg mig ikke mere og begiv Eder til Ro."

Gubben gik; Aage satte sig lige over for den døde, da han først havde taget Svededugen af hans Ansigt.

„Stalbroder!" sagde han, „Du est endnu blegere end jeg. Ikke sandt? Øjeblikket er ikke saa bittert, som mangen Kryster forestiller sig det. Og nu sover du blidt og ved intet af Kvaler, Angst og fejlslagne Haab."

Derpaa tav Ridderen og stirrede hen for sig. Tilfældigvis faldt hans Øjne paa et Bræt, som gamle Thorvald havde sat i Vinduet for Trækvinden. Aage kendte straks Levningen af sit Billede, det var et Stykke af den hvide Kaabe med det røde Kors. (Fortsættes.)

Theodora.

Blandt de fromme Kvinder, hvis Minde i den gamle Kirke fejredes i den første Del af Aaret, er der en, hvis Navn straaler som en Stjerne af første Rang. Det er „Theodora", hvilket betyder „Guds Gave". Thi hun svarede til Navnet, var som en god Gave til Menneskeheden, levede og døde som et stort straalende Eksempel paa et helligt Liv, en salig Død i Kristi Tro, i Jesu Fodspor, og endnu kan Mindet om hende være en god Gave og bringe vore Hjerter Velsignelse.

Theodora levede i Alexandrien i Ægypten og stod i sin Ungdoms fagreste Blomstring den Gang, i Aaret 303, Kristendommens Fjender fik Diocletian overtalt til at udstede den Lov mod de Kristne, som paany kaldte Forfølgelsens Storm frem mod Guds Menighed, der den Gang i en Række af Aar havde haft Fred og blide Kaar.

Medkejseren Maximilian, som især havde drevet paa at faa Loven mod de Kristne sat igennem, sendte straks en af sine fortrolige og ligesindede Eustratius til Alexandrien, for der med Ild og Sværd at udrydde Kristendommen. Eustratius lod straks en Mængde Kristne fængsle. Han kom for at se Fangerne; hans Øjne faldt paa Theodora, han lod hende kalde for sig og spurgte: „Af hvad Stand er du?"

„Jeg er en Kristen", svarede hun; det var den Stand, hun satte mest Pris paa og takkede Gud for at høre til.

Eustratius spurgte videre, fik saa at vide, at hun var af rig og fornem Byrd, og at hun var ugift, fordi hun mente saaledes bedst at kunne tilbede og tjene sin Frelser. Men netop det indgav Eustratius en rigtig djævelsk Plan til at besejre den fromme Kvindes Tro; han truede hende ikke med Pinebænk, Baal og Død, men med, hvad han nok kunde skønne, var mange Gange værre for en ren og ædel Kvinde som Theodora, nemlig den bitreste Skændsel i Lastens Hjem. En saadan Trudsel kunde vel skræmme endog en modig; men Theodora skræmmede den ikke, dertil var hendes Tro for stærk.

„Jeg har trolovet mig med Gud, Han vil bevare mig ubesmittet", var hendes Svar.

Da Eustratius lod hende slaa paa Munden, raabte hun med høj Røst: „Ved min Gud, jeg ofrer ikke, jeg tilbeder ikke Afguderne, Herren er min Hjælper".

Af Hensyn til hendes Byrd og Stand fik Theodora tre Dages Betænkningstid; da hun efter Forløbet af denne Frist stod fast som før, svor den onde Dommer i Harme, at nu skulde hans Trudsel gøres til Alvor.

Hun sagde: „Min Herre Kristus skal vel vide at bevare sin Brud som et Lam mellem Ulve. Han, som skuer i det skjulte og hidtil har bevaret mig, vil ogsaa bevare mig fra de urene og skændige Menneskers Vold".

Saa slæbtes hun bort til det gruelige Sted, han havde truet med; men hun bad:

„O Gud, vor Herres Jesu Kristi Fader! vær mig nær og beskærm mig fra de onde Mennesker, at de maa se, jeg er din Tjenerinde."

Hun blev sat ind i et Kammer i det besmittede Hus. Døren blev lukket til, og hun var nu ene med sin Gud, saa hun kunde i Bønnen styrke sig imod, hvad der vilde komme.

Efter en Tids Forløb gik Døren op, en Kriger, indsvøbt i en vid Kappe og med en Hjælm paa Hovedet, som skjulte hans Ansigt, traadte ind. Da for første Gang sank Theodoras Mod; som Duen flagrer angst og klagende om, naar den hører Høgens susende Vingeslag over sit Hoved, saaledes løb hun skrigende og jamrende fra den ene Krog af Værelset til den anden og søgte forgæves et skærmende Skjul. Det blev imidlertid stadfæstet, at „naar Nøden er størst, er Hjælpen nærmest", og at vi med Sandhed synger om vor Gud: „Vej har han alle Steder".

Hvo kan skildre Theodoras Forbavselse, Frygt og Taknemmelighed, da Krigeren oplader sin Mund og siger:

„Søster! vær ej bange for mig; jeg er ikke, hvad jeg synes at være. Udvortes er jeg en Ulv, indvortes et Faar; for at frelse dig er jeg kommen. Skynd dig, byt Klæder med mig, gaa, jeg bliver tilbage og vover Livet for din Skyld".

Det var en from Kristen ved Navn Dydymus, der havde udfundet denne List for at fri den rene, elskelige Kvinde fra den forfærdelige Skæbne, som var tiltænkt hende.

Theodora hyllede sig i Krigerkappen, tog Hjælmen paa, og Dydymus sagde:

„Gaa saa da nu i Guds Navn, se ikke paa nogen, tal ikke til nogen, gaa din Vej lige frem".

Det gjorde hun og slap uantastet ud af Huset, ligesom Salamanderen gaar ustadt gennem Ilden, og Svanen svømmer hvid og stær i det mudrede Vand, saaledes kom den kvindelige Jomfru ubesmittet ud fra det Sted, hvor uren Ild og usædelige Smuds omgav hende alle Vegne.

Kort efter gik en Yngling ind i Kammeret til den formentlige Kvinde; — han fandt en Mand derinde; forundret udbrød han:

„Forvandler Kristus nu Kvinder til Mænd!"

Dydymus svarede: „Vor Herre Kristus har ikke forvandlet mig. Kvinden er en Kvinde, som hun var tilforn, og jeg en Kristi Tjener, som jeg altid har været".

Ynglingen ilede til Eustratius og fortalte, hvad der var sket. Dydymus blev stævnet og fortalte, hvordan det hele var gaaet til.

„Min Gud sendte mig for at frelse hende", sagde han; det var hans eneste Undskyldning.

Eustratius dømte da, at han først skulde hudstryges, fordi han ved List havde unddraget Theodora fra den hende tildømte Straf, og at han derpaa skulde halshugges, fordi han var en Kristen.

Dommen skulde udføres; men da de kom til Retterstedet, trængte Theodora sig frem for Eustratius og sagde:

„Her er jeg, hvem du vilde overgive til Skændsel; Gud har befriet mig derfra, men ikke fra Døden. Jeg tilsteder ikke, at denne Guds Tjener skal dø for den Kærlighed, han har udvist imod mig; jeg vil dø for ham og gengælde ham hans Kærlighed. Men kan det ikke tillades, da lad mig dø med ham, at vi i Forening kan naa Martyrkronen"

Da blev selv Eustratius bevæget; i sit Hjerte tænkte han, at de Kristne dog vistnok var den sande Guds Tjenere. Men Hensyn til Kejseren og Frygt for hans Vrede handt Hænderne paa ham som fordum paa Pilatus; frigive dem, som han havde Lyst til, det turde han ikke; men opfylde Theodoras Ønske om, at de maatte dø sammen, det kunde han uden at behøve at ængstes for Kejserens Mishag, og det bød han at ske.

Da Dydymus hørte det, raabte han glad:

„Velsignet være Gud vor Herres Jesu Kristi Fader!"

Glade fulgtes de to hellige ad i

Forkølelse helbredet paa en Dag.
Tag Laxative Bromo Quinine Tablets. Pengene tilbage fra Apotheker, hvis ikke helbredet. E. W. Grove's Navn paa hver Æske. 25c.

CURES STOMACH TROUBLES

Legemet erholder sine Livskræfter fra fuldstændig fordøiet Føde. Sund Fordøielse forsyner Legemet med rent Blod, men Mavesyge er Følgen af Uforsigtighed i Mad og Drikke, og Mavesyge forstyrrer hele Systemet. Ufuldstændig tygget Føde surner i Maven, hvorved Smerte, Vinde og Kvalme foraarsages. Naar man stadig spiser formeget, svækkes Maven og slides ud, hvoraf Dyspepsi bliv Følgen.

Thedford's Black-Draught kurerer Dyspepsi. Den befrier Maven og Indvoldene for sammenhobede Stoffe og gir Maven nyt Liv. Maven styrkes hurtigt, og den naturlige Stimulation bevirker god Madlyst ledsaget af Evne til at fordøie Føden fuldstændig.

Man kan gjenoprette Maven med dette milde og naturlige Lægemiddel. Forsøg Thedfords Black Draught strax. En Pakke kan faaes hos Handelsmanden for 25 Cents. Hvis han ikke har den, da send Pengene til Chattanooga Medicine Co., Chattanooga, Tennessee, og en Pakke vil bli sendt med Posten.

THEDFORD'S BLACK-DRAUGHT

Onkes. Nogle flittige Skandinaviske Mænd og Kvinder til at arbeide for os i sin egen Hjemstavn, ogsaa nogle til at reise for os. — Stadig Plads for Vinteren eller for hele Aaret. — Løn $2.50 pr Dag. — Paalideligt Firma med stort Kapital. Evelse behøves ikke, men maa have gode Anbefalinger. For nærmere Oplysninger skriv til
H. MILLER, Mgr.,
270-278 WABASH AVE., CHICAGO, ILL.

Mødre.
Naar eders Barn helbreder ikke, Ønsk det gjerne, at Døren maatte Sengen. Der gives en kortfattet Raad herfor, og jeg skal sende eder en Anvisning paa en enkel Hjemme-behandling, som helbreder et Barn og mange andres.
MRS. M. SUMMERS,
Box D. Notre Dame, Ind.

Døden for gennem Døden at indgaa i det —

saligt Glædens Hjem,
hvor alle Helgen bo.

Theodoras Minde blev fordum fejret den 4. April.

A. C. L. Grove-Rasmussen.

Om Lediggang.

Forfatterinden Mrs. Pearl Mary Craigie holdt Hovedtalen ved New York Forbrugsforenings femtende Aarsfest den 30. Januar. Hun talte om Lediggang og gik især løs paa de Rige, som ingenting bestiller. Hun erklærede sig imod, at fine Damer gaar omkring i Fattigkvarteterne og udfritter Beboerne. De Fattige har lige saa megen Ret til deres Familiehemmeligheder, som de Rige. Det er uforskammet at udspørge dem om deres Formuesomstændigheder og deres huslige Sorger. „Hvis man bad mig at gaa ud paa en saadan Ekspedition, vilde jeg gaa til en højfornem Dame, som har giftet sig med en „Lord" og bærer Titlen Hertuginde saa og saa. Jeg vilde spørge hende, om hendes Mand drikker, om Børnene bliver forsømte, og om Huset er i smaa Omstændigheder. Jeg vilde forklare for hende, at jeg ikke mente noget ondt med dette, men at jeg bare dreves af Interesse for hende selv og hendes Families Velfærd".

Mrs. Craigie fortsatte: „Nutidsmennesterne er meget fjendsk stemte mod de Rige, især mod dem, som gaar ledige. Flittige Mænd som Marshall Field vinder almindelig Beundring. Men Personer, som lever af deres Penge og lader Medstabninger arbejde for sig og saaledes øger sin Formue, de staar lavt i det almindelige Omdømme. En Mand, som ikke er optaget af Arbejde 8 Timer om Dagen, er ikke meget værd. Hvis du ikke selv erhverver dig dit Brød, bliver du hadet af dem, der skaffer dig det.

„De franske og engelske Revolutioner fremkaldtes af de ledige Personer, hvis Penge var erhvervede af andre, og som fandt sig trænkede i sin Værdighed, naar de ikke ødslede Tiden bort. Arbejdet er i sig selv ingen Ulykke — det er en Fornøjelse —, men der kan være Ubekvemmeligheder ved at maatte udføre Ting, man ikke er anlagt for, og ved Omgivelser, hvori man ikke føler sig hjemme. Man bliver en Slave, naar man er nødt til at gøre, hvad der ikke passer for en, og skal staa der som en bunden Hund. Tidens almindelige Oplysning og Dannelse har bortfejet al Klasseforskel. Slaget staar nu mellem de flittige og de dovne; de, som arbejder ordentlig, har gjort det af med dem, som skulker. Jeg har aldrig truffet dovne Mennesker, som var elskværdige og glade.

„Den fine Verden bliver stedvis interesseret i Hospitaler og Børnehjem. Til disse giver den store Summer; men de giver sig aldrig Tid til at tænke over, hvorfor de ulykkelige er komne paa Hospitalet, eller hvad der skal blive af Børnene, naar de kommer ud af det Fattighjem, man har sat dem i. Hvis de Rige vil give noget af deres Overflod, saa lad dem bygge ordentlige Fabrikker og Lejegaarde, og lad dem fremfor alt oprette Klasser i vore Folkeskoler, hvor Eleverne kan lære at føre et civiliseret Liv. Badeværelser og Vaskestel er utendt for mange, men med lidt Undervisning vil den store Mængde lære at holde sig ren og net. Det er Tilgangen paa Vand og Badeanstalter, som mangler os".

Fra Kapstaden til Uganda. En Missionshistorie med mange Billeder og Kort for de unge. Med Forord af Generalsekretæren for K. F. U. M. Oluf Ricard. 152 Sider i Omslag. Pris 70c.
Fra det mørke New York, af S. H. Hadley, oversat af Premierløjtnant V. Krohn. 160 Sider i Omslag. Pris 60c.
Op til Herrens Bord. Fjerde Oplag, indb. 60c.